

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 104.482 van 7 maart 2002
in de zaken A. 52.902/VII-15.891
52.903/VII-15.892
52.904/VII-15.893
52.905/VII-15.894
52.950/VII-15.895
52.951/VII-15.896
52.952/VII-15.897
52.953/VII-15.898
52.954/VII-15.899
52.955/VII-15.900
52.956/VII-15.901
52.957/VII-15.902
52.958/VII-15.903
52.959/VII-15.904
52.960/VII-15.905
52.961/VII-15.906
52.962/VII-15.907
52.963/VII-15.908

In zake :

I-II
de b.v. Medisch Centrum voor Huisartsen van het Leuvense
Laboratorium,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. VAN HOUT,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Sint-Michielskaai 7,

III-IV
de Universitaire Ziekenhuizen LEUVEN (KUL),
die woonplaats kiezen bij
Advocaat J. PUTZEYS,
kantoor houdende te Brussel,
Sint-Bernardusstraat 98,

V
de b.v.b.a. Laboratorium
Klinische Analyses AALST,

VI
de b.v.b.a. Laboratorium
Klinische Analyses EEKLO,

VII
de b.v.b.a. Klinisch Labo DENDERMONDE,

VIII
de b.v.b.a. LABO RIGO (GENK),

IX

de b.v.b.a. Centrum voor Medische Analyse (HERENTALS),

X

de b.v.b.a. Medisch Laboratorium RIGO (SINT-TRUIDEN),

XI

de b.v.b.a. Laboratorium Klinische Analyses MECHELEN,

XII

de burgerlijke vennootschap onder de vorm van b.v.b.a. Laboratorium Klinische Analyses MECHELEN,

XIII

de burgerlijke vennootschap onder de vorm van b.v.b.a. Medisch Laboratorium RIGO (SINT-TRUIDEN),

XIV

de b.v.b.a. Centrum voor Medische Analyse (HERENTALS),

XV

de b.v.b.a. LABO RIGO (GENK),

XVI

de b.v.b.a. Klinisch Labo DENDERMONDE,

XVII

de b.v.b.a. Laboratorium Klinische Analyses EEKLO,

XVIII

de b.v.b.a. Laboratorium Klinische Analyses AALST,

(zaken V tot en met XVIII),

die woonplaats kiezen bij

Advocaat J. CRUYPLANTS,

kantoor houdende te BRUSSEL,

Defaqzstraat 78-80

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken,

die woonplaats kiest bij

Advocaat bij het Hof van Cassatie Ph. GERARD,

kantoor houdende te BRUSSEL,

Louizalaan 523, bus 28.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v. MEDISCH CENTRUM VOOR HUISARTSEN VAN HET LEUVENSE LABORATORIUM op 15 juli 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van “de artikelen 1 tot 7 van het Koninklijk Besluit dd. 28 april 1993 houdende voor de periode van 1 april 1989 tot

30 juni 1993 de erkenningscriteria in hoofde van de laboratoria voor klinische biologie, bedoeld in artikel 153, § 6, eerste lid, 3°, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen” (B.S. 20 mei 1993, err. B.S. 14 juli 1993), hieronder het eerste bestreden besluit genoemd;

Gezien het verzoekschrift dat de UNIVERSITAIRE ZIEKENHUIZEN LEUVEN (K.U.L.) op 15 juli 1993 hebben ingediend met hetzelfde voorwerp;

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. LABORATORIUM KLINISCHE ANALYSES AALST op 16 juli 1993 heeft ingediend met hetzelfde voorwerp;

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. LABORATORIUM KLINISCHE ANALYSES EEKLO op 16 juli 1993 heeft ingediend met hetzelfde voorwerp;

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. KLINISCH LABO DENDERMONDE op 16 juli 1993 heeft ingediend met hetzelfde voorwerp;

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. LABO RIGO (GENK) op 16 juli 1993 heeft ingediend met hetzelfde voorwerp;

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. CENTRUM VOOR MEDISCHE ANALYSE (HERENTALS) op 16 juli 1993 heeft ingediend met hetzelfde voorwerp;

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. MEDISCH LABORATORIUM RIGO (SINT TRUIDEN) op 16 juli 1993 heeft ingediend met hetzelfde voorwerp;

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. LABORATORIUM KLINISCHE ANALYSES MECHELEN op 16 juli 1993 heeft ingediend met hetzelfde voorwerp;

Gezien het verzoekschrift dat de b.v. MEDISCH CENTRUM VOOR HUISARTSEN VAN HET LEUVENSE LABORATORIUM op 15 juli 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van “de artikelen 1 tot 7 van het Koninklijk Besluit dd. 28 april 1993 houdende de erkenningscriteria in hoofde van de laboratoria voor klinische biologie, bedoeld in artikel 153, § 6, eerste lid, 3°, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen” (B.S. 20.05.1993), hieronder het tweede bestreden besluit genoemd;

Gezien het verzoekschrift dat de UNIVERSITAIRE ZIEKENHUIZEN LEUVEN (K.U.L.) op 15 juli 1993 hebben ingediend met hetzelfde voorwerp;

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. LABORATORIUM KLINISCHE ANALYSES AALST op 16 juli 1993 heeft ingediend met hetzelfde voorwerp;

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. LABORATORIUM KLINISCHE ANALYSES EEKLO op 16 juli 1993 heeft ingediend met hetzelfde voorwerp;

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. KLINISCH LABO DENDERMONDE op 16 juli 1993 heeft ingediend met hetzelfde voorwerp;

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. LABO RIGO (GENK) op 16 juli 1993 heeft ingediend met hetzelfde voorwerp;

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. CENTRUM VOOR MEDISCHE ANALYSE (HERENTALS) op 16 juli 1993 heeft ingediend met hetzelfde voorwerp;

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. MEDISCH LABORATORIUM RIGO (SINT TRUIDEN) op 16 juli 1993 heeft ingediend met hetzelfde voorwerp;

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. LABORATORIUM KLINISCHE ANALYSES MECHELEN op 16 juli 1993 heeft ingediend met hetzelfde voorwerp;

Gelet op de arresten nrs. 44.324, 44.325, 44.326, 44.327, 44.328, 44.329, 44.330, 44.331, 44.332, 44.333, 44.334, 44.335, 44.336, 44.337, 44.338, 44.339, 44.340 en 44.341 van 4 oktober 1993 waarbij de vorderingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden besluiten worden verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. STEVENS;

Gelet op de beschikking van 14 november 1995 tot voeging van de zaken;

Gelet op de beschikking van 14 november 1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 november 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. DE MAEYER die, loco Advocaten L. VAN HOUT en J. PUTZEYS verschijnt voor de verzoekende partijen I tot en met IV, Advocaten D. LOUPPE en B. DELCOURT die, loco Advocaat J. CRUYPLANTS verschijnen voor de overige verzoekende partijen en van Advocaat T. COMPERNOLLE die, loco Advocaat bij het Hof van Cassatie Ph. GERARD, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur J. STEVENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Juridisch en feitelijk kader van het geding

1.1. Artikel 153, § 6, eerste lid, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden besluiten als volgt :

“Voor de verstrekkingen inzake klinische biologie, zoals zij door Hem worden omschreven, kan de Koning de verzekeringstegemoetkoming afhankelijk stellen van de voorwaarde dat die verstrekkingen worden uitgevoerd in laboratoria die :

(...)

2° door de Minister die Volksgezondheid onder zijn bevoegdheid heeft, volgens een procedure die door de Koning is bepaald, erkend zijn op grond van technische criteria en criteria inzake kwaliteitscontrole en rekening houdend met de bepalingen van het koninklijk besluit nr. 143 van 30 december 1982 tot vaststelling van de voorwaarden waaraan de laboratoria moeten voldoen voor de tegemoetkoming van de ziekteverzekering voor verstrekkingen van klinische biologie;

3° door de Minister die de Sociale Voorzorg onder zijn bevoegdheid heeft, zijn erkend op grond van door de Koning bepaalde criteria die inzonderheid betrekking kunnen hebben op kwantiteitscontrole en financiering.

Bij het vaststellen van de sub 2 en 3 bedoelde criteria kan ondermeer rekening worden gehouden met het type van laboratorium evenals met de omvang en de aard van de activiteiten van het laboratorium en van het ziekenhuis waar het laboratorium is gevestigd”.

1.2. De Koning heeft deze bevoegdheid uitgeoefend middels het koninklijk besluit van 22 maart 1989 houdende de erkenningscriteria in hoofde van de laboratoria voor klinische biologie, bedoeld in artikel 153, § 6, 3°, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering. Dit koninklijk besluit was in werking getreden op 1 april 1989.

1.3. Het koninklijk besluit van 22 maart 1989 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 41.441 van 18 december 1992, op grond van de overweging dat het besluit als ontwerp niet voor advies werd overgemaakt aan het beheerscomité van het RIZIV en dat het motief dat werd ingeroepen om dit advies niet te vragen, met name de hoogdringendheid, niet pertinent was.

1.4. Ten gevolge van deze vernietiging heeft de Koning de twee bestreden koninklijke besluiten uitgevaardigd, die met uitzondering van hun artikel 8, dezelfde inhoud hebben als het voornoemd koninklijk besluit van 22 maart 1989.

1.5. De bestreden koninklijke besluiten bepalen in artikel 3, 2°, dat één van de voorwaarden om erkend te worden is, dat de laboratoria aan het RIZIV de bedragen betalen die zij verschuldigd zijn overeenkomstig de artikelen 34undecies en 34undecies bis van de wet van 9 augustus 1963.

Het betreft de bedragen die de laboratoria dienen terug te storten aan het RIZIV wanneer is vastgesteld dat voor een bepaalde periode de uitgaven voor klinische biologie de financiële middelen met betrekking tot de verstrekkingen van de klinische biologie voor niet-gehospitaliseerde patiënten te boven gaan.

De uitvoeringsmodaliteiten werden vastgesteld in een koninklijk besluit van 22 maart 1989 houdende de criteria en de modaliteiten volgens welke bij de laboratoria voor klinische biologie de bedragen worden teruggevorderd bedoeld in artikel 34undecies van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering. Dit koninklijk besluit van 22 maart 1989 werd vervangen door het koninklijk besluit van 5 maart 1992 houdende de criteria en de modaliteiten volgens welke bij de laboratoria voor klinische biologie de bedragen worden teruggevorderd bedoeld in artikel 34undecies van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering.

1.6. Door de artikelen 20, 21 en 22 van de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen werden de criteria en de modaliteiten volgens dewelke bij de laboratoria voor klinische biologie de bedragen met dewelke het budget wordt overschreden of zal overschreden worden, worden teruggevorderd, opgenomen in artikel 34undecies bis van de wet van 9 augustus 1963.

Door diverse laboratoria werd bij het Arbitragehof de vernietiging gevorderd van de artikelen 20, 21 en 22 van de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen. Deze beroepen werden verworpen in de arresten 84/93 van 7 december 1993 en 5/94 van 20 januari 1994;

2. Ten gronde

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen, ten aanzien van het eerste bestreden besluit, in een **eerste middel** de schending aanvoeren van artikel 14 van de gecoördineerde grondwet, van artikel 153, § 6, 3°, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, en van het algemeen rechtsbeginsel van niet-retroactiviteit, doordat het bestreden besluit, dat van toepassing is voor de periode van 1 april 1989 tot 30 juni 1993, de bedoeling heeft een administratieve sanctie in te stellen, met name de schorsing of de intrekking van de erkenning van een laboratorium voor klinische biologie voor de facturen uitgegeven door het

RIZIV, die door de verzoekende partijen niet betaald werden vóór de inwerkingtreding van het koninklijk besluit;

Overwegende dat luidens het opschrift van het bestreden besluit dat besluit van toepassing is voor de periode van 1 april 1989 tot 30 juni 1993; dat dit opschrift geen normatieve waarde heeft; dat de enige bepaling van het bestreden besluit dat die periode betreft, artikel 8 is, dat als volgt luidt :

“Het laboratorium dat gedurende de ganse periode van 1 april 1989 tot 30 juni 1993, of een gedeelte ervan, een erkenning genoot als bedoeld in artikel 153, § 6, eerste lid, 3°, van de wet van 9 augustus 1963, wordt geacht aan de erkenningsvoorwaarden van dit besluit te voldoen voor de periode gedurende welke het erkend was”;

Overwegende dat deze bepaling het behoud van de erkenningen, die werden verleend tussen 1 april 1989 en 30 juni 1993 op grond van bepalingen die werden vernietigd, tot voorwerp heeft; dat deze bepaling niet van die aard is dat zij de verzoekende partijen benadeelt, zodat deze geen belang hebben bij de vernietiging ervan; dat zij deze bepaling trouwens ook niet bestrijden; dat artikel 7 van het bestreden besluit, dat de minister de bevoegdheid geeft een erkenning te schorsen of in te trekken, geen terugwerkende kracht heeft; dat het middel wordt verworpen;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen, ten aanzien van beide bestreden besluiten, in een **tweede, respectievelijk eerste, middel**, de schending aanvoeren van het algemeen beginsel van de rechten van verdediging en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; dat zij aanvoeren dat de aangevochten akten een onderzoeksprocedure inrichten inzake de administratieve sanctie van schorsing en intrekking van de erkenning van een laboratorium voor klinische biologie - een ernstige maatregel die van tuchtrechtelijke of quasi-tuchtrechtelijke aard is - zonder dat dit laboratorium toegang kan hebben tot haar dossier en persoonlijk gehoord wordt of bijgestaan kan worden door een advocaat;

Overwegende dat het eerste bestreden besluit, dat in werking is getreden op 30 mei 1993, geen terugwerkende kracht heeft; dat de erkenning van

geen der verzoekende partijen werd geschorst of ingetrokken tussen 30 mei 1993 en 1 juli 1993, datum waarop het tweede bestreden besluit in werking is getreden; dat het middel derhalve onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre het gericht is tegen het eerste bestreden besluit;

Overwegende dat artikel 7 van het tweede bestreden besluit, in geval van weigering, schorsing of intrekking van een erkenning, een tegensprekelijke procedure organiseert; dat alvorens een erkenning wordt geweigerd, geschorst of ingetrokken, de dienst voor geneeskundige verzorging van het RIZIV aan het laboratorium de redenen meedeelt waarom de minister voorstelt de erkenning te weigeren, te schorsen of in te trekken; dat de uitbater van het laboratorium beschikt over een termijn van vijftien werkdagen om zijn opmerkingen aan de dienst voor geneeskundige verzorging van het RIZIV te bezorgen;

Overwegende dat het aan de dienst voor geneeskundige verzorging van het RIZIV toekomt op afdoende wijze de motieven, op grond waarvan de minister een weigering, een schorsing of een intrekking van een erkenning voorstelt, mee te delen aan het laboratorium; dat het dossier op grond van artikel 3 van het bestreden besluit niet meer gegevens kan bevatten dan deze die het laboratorium zelf heeft verstrekt, zodat de inzage ervan het laboratorium niet tot nut kan strekken; dat het laboratorium zijn opmerkingen aan de dienst voor geneeskundige verzorging kan overmaken en hierbij elke nuttige raadgever, waaronder een advocaat, kan raadplegen; dat gezien de technische en precieze aard van de verplichtingen die aan het laboratorium worden opgelegd, het naleven van de rechten van verdediging te dezen niet impliceert dat het laboratorium de mogelijkheid geboden moet worden zich mondeling te verdedigen; dat het middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partijen, ten aanzien van beide bestreden besluiten, een **derde, respectievelijke tweede, middel** afleiden uit de machtsafwending; dat zij argumenteren dat de bestreden besluiten genomen zijn teneinde de gevolgen van het arrest nr. 41.441 van de Raad van State, van 18 december 1992, dat het koninklijk besluit van 22 maart 1989 nietig verklaart,

ongedaan te maken; dat zij hierbij verwijzen naar een verslag van de dienst voor geneeskundige verzorging van het RIZIV van 23 februari 1993 aan het beheerscomité van het RIZIV waaruit blijkt dat de doelstelling van de verwerende partij erin bestaat te beletten dat de nietigverklaring uitgesproken door de Raad van State de efficiëntie van het stelsel van de terugvorderingen van de overschrijding van het jaarlijks vastgesteld budget, in het gedrang zou brengen;

Overwegende dat, gelet op de niet-retroactieve werking van het eerste bestreden besluit, het middel, in zoverre het gericht is tegen dit besluit, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang;

Overwegende dat uit het arrest nr. 41.441, van 18 december 1992, niet volgt dat het de verwerende partij verboden is bepalingen uit te vaardigen waarvan de draagwijdte identiek is aan deze van het vernietigde besluit; dat de vernietiging uitsluitend gemotiveerd was door het feit dat het beheerscomité van het RIZIV niet werd geraadpleegd, terwijl de hoogdringendheid niet op pertinente wijze was aangetoond; dat door dezelfde bepalingen aan te nemen, na consultatie van het beheerscomité van het RIZIV, de verwerende partij geenszins de gevolgen van het arrest van de Raad van State wou omzeilen, maar het besluit dat was vernietigd heeft overgedaan er zorg voor dragend dat het proceduregebrek dat tot de vernietiging heeft geleid, werd rechtgezet; dat dit niet wijst op machtsafwending; dat het middel ongegrond is;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memories van wederantwoord afstand doen van het **vierde, respectievelijk derde, middel**;

2.5. Overwegende dat, ten aanzien van beide bestreden besluiten, de verzoekende partijen een **vijfde, respectievelijk vierde, middel** afleiden uit de schending van artikel 153, § 6, eerste lid, 3°, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, doordat de aangevochten akten een erkenningsprocedure inrichten, terwijl de Koning “niet over de bevoegdheid beschikt

om een erkenningsprocedure in te richten wat betreft de erkenning ‘sociale voorzorg’”;

Overwegende dat, om de redenen vermeld bij de bespreking van het tweede en het derde middel, het middel onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre het gericht is tegen het eerste bestreden besluit;

Overwegende dat de bevoegdheid om de erkenningscriteria vast te stellen in beginsel ook de bevoegdheid inhoudt om de erkenningsprocedure, die trouwens aan de laboratoria de waarborg verleent dat hun aanvraag volgens vooraf vastgestelde algemene regels wordt beoordeeld, te regelen; dat weliswaar in artikel 153, § 6, eerste lid, 2°, van de wet van 9 augustus 1963, wordt bepaald dat de minister van volksgezondheid een laboratorium kan erkennen volgens een procedure die door de Koning is bepaald, dit in tegenstelling tot artikel 153, § 6, eerste lid, 3°, dat de minister van sociale voorzorg de bevoegdheid verleent om een laboratorium te erkennen op grond van door de Koning bepaalde criteria; dat echter de voorrang moet worden gegeven aan een logische en samenhangende interpretatie van de wet wanneer, zoals in onderhavig geval, geen enkele rechtsregel wordt aangeduid die de Koning belet om de bevoegdheid uit te oefenen die hem volgens de economie van de wet toekomt; dat het middel ongegrond is;

2.6. Overwegende dat de verzoekende partijen in een **zesde, respectievelijk vijfde, middel**, ten aanzien van beide bestreden besluiten, de schending van artikel 153, § 6, eerste lid, 3°, van de wet van 9 augustus 1963 aanvoeren, doordat “de aangevochten akte de bedoeling heeft de erkenningsvoorwaarden van de laboratoria voor klinische biologie te bepalen, terwijl erkenningsvoorwaarden zich moeten funderen op een aan de erkenningsaanvraag voorafgaandelijke toestand alsook op een objectieve toestand van het laboratorium en/of van zijn uitbater, dat zich in rechtstreeks verband bevindt met de economische, financiële of technische capaciteit van het laboratorium en/of met de professionele capaciteit van zijn uitbater”, zodat, door reglementaire verplichtingen die geen erkenningsvoor-

waarden uitmaken aan de laboratoria voor klinische biologie op te leggen, de verwerende partij zijn machten overschrijdt;

Overwegende dat, om redenen hierboven reeds uiteengezet, het middel onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in de mate dat het gericht is tegen het eerste bestreden besluit;

Overwegende dat artikel 153, § 6, eerste lid, 3°, van de wet van 9 augustus 1963 aan de Koning de bevoegdheid verleent om erkenningscriteria vast te stellen, met name : “criteria die inzonderheid betrekking kunnen hebben op kwantiteitscontrole en financiering”; dat artikel 3 van het bestreden besluit aan de laboratoria voor klinische biologie oplegt om de dienst voor geneeskundige verzorging van het RIZIV voor elke kalendermaand het bedrag mee te delen voor de in artikel 2 bedoelde verstrekkingen inzake klinische biologie dat overeenkomstig de reglementering inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen werd gefactureerd alsmede het aantal voorschriften betreffende die verstrekkingen; dat artikel 3 eveneens aan de laboratoria oplegt aan het RIZIV de bedragen te betalen die in hunnen hoofde zijn vastgesteld bij toepassing van de artikelen 34undecies en 34undecies bis van de wet van 9 augustus 1963 en, in geval van uitbating van één of meer erkende laboratoria door een nieuwe uitbater, alle rechten en plichten over te nemen die voor dat laboratorium of die laboratoria voortvloeien uit de toepassing van dit besluit en van de artikelen 34undecies en 34undecies bis van de wet van 9 augustus 1963; dat artikel 5 van het bestreden besluit voorschrijft dat in de aanvraag tot erkenning moet vermeld staan dat het laboratorium zich ertoe verbindt de in artikel 3 vastgestelde criteria na te leven;

Overwegende dat uit de ruime bevoegdheden die artikel 153, § 6, eerste lid, 3°, van de wet van 9 augustus 1963 aan de Koning toekent, blijkt dat de door Hem vastgestelde criteria toelaatbaar zijn, vermits ze betrekking hebben op kwantiteitscontrole en financiering; dat uit de wet geenszins blijkt dat de Koning verplichtingen die voortvloeien uit de van toepassing zijnde reglementering niet als erkenningscriteria mocht opleggen; dat het middel niet gegrond is;

2.7. Overwegende dat de verzoekende partijen, ten aanzien van beide bestreden besluiten, in een **zevende, respectievelijk zesde, middel** de schending aanvoeren van artikel 153, § 6, eerste lid, 3°, van de wet van 9 augustus 1963 en van artikel 1134 van het burgerlijk wetboek, doordat de bestreden besluiten aan de laboratoria die wensen erkend te worden een contractuele eenzijdige verplichting opleggen, om de erkenningsvoorwaarden te eerbiedigen die door de Koning in een reglement worden opgelegd, en “waarvan de inhoud en de draagwijdte niet gekend zijn op het ogenblik dat de verplichting wordt aangegaan”;

Overwegende dat, om redenen hierboven reeds uiteengezet, het middel onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in de mate dat het gericht is tegen het eerste bestreden besluit;

Overwegende dat, zoals de verwerende partij, de Raad van State het middel niet begrijpt, ook niet na lezing van de “uitleg” ter zake in de memorie van wederantwoord; dat de inhoud en de draagwijdte van de opgelegde verplichtingen duidelijk te lezen staan in artikel 3 van het bestreden besluit; dat het middel niet kan worden aangenomen;

2.8. Overwegende dat de verzoekende partijen, ten aanzien van beide bestreden besluiten, een **achtste, respectievelijk zevende, middel** afleiden uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en uit de afwezigheid van een eigen voorwerp van de bestreden besluiten doordat deze van de eerbiediging van de artikelen 34undecies en 34undecies bis van de wet van 9 augustus 1963 een voorwaarde maken voor de verkrijging van de erkenning wat de laboratoria voor klinische biologie betreft;

Overwegende dat, om redenen hierboven reeds uiteengezet, het middel onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in de mate dat het gericht is tegen het eerste bestreden besluit;

Overwegende dat het bestreden besluit als voorwaarde voor de erkenning en het behoud van die erkenning, de naleving van de erin vermelde verplichtingen oplegt, hetgeen dat besluit een eigen voorwerp en een nuttig effect verleent; dat het middel niet gegrond is;

2.9. Overwegende dat de verzoekende partijen, in hun memories van wederantwoord, afstand doen van hun **negende, respectievelijk achtste, middel**;

2.10. Overwegende dat de verzoekende partijen, ten aanzien van beide bestreden besluiten, een **tiende, respectievelijk negende, middel** afleiden uit de schending van de artikelen 33, 108 en 105 van de gecoördineerde grondwet en uit de schending van de artikelen 11, 12 en 153, § 6, eerste lid, 3°, van de wet van 9 augustus 1963; dat zij stellen dat de bestreden besluiten in hun artikel 7, derde lid, voorschrijven dat alvorens de minister een definitieve beslissing tot weigering, schorsing of intrekking van een erkenning neemt, hij het dossier ter advies van het beheerscomité van de dienst voor geneeskundige verzorging van het RIZIV dient voor te leggen; dat zij aanvoeren dat de wet van 15 februari 1993 voornoemd beheerscomité heeft afgeschaft vanaf 1 januari 1993;

Overwegende dat, om redenen hierboven reeds uiteengezet, het middel onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in de mate dat het gericht is tegen het eerste bestreden besluit;

Overwegende dat de verwerende partij erkent dat de verwijzing naar het beheerscomité van de dienst voor geneeskundige verzorging van het RIZIV een vergissing is; dat de wet van 15 februari 1993, die op 1 januari 1993 in werking is getreden, het algemeen beheerscomité van het instituut, de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging en het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging heeft opgericht en het beheerscomité heeft afgeschaft; dat deze vergissing werd rechtgezet bij koninklijk besluit van 3 november 1993, tot wijziging van het bestreden besluit, dat in werking is getreden op 1 juli 1993, en dat de adviesbevoegdheid bedoeld in artikel 7, eerste lid, van het bestreden besluit,

opdraagt aan het verzekeringscomité van de dienst; dat de verzoekende partijen geen belang aantonen bij de vernietiging van de betrokken bestreden bepaling; dat het middel niet kan worden aangenomen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de beroepen, bepaald op 1.784,88 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor één achttiende.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven
maart tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.